

er altsaa Ting, som vil kunne blive drøftet indenfor Udvalget, og jeg gaar da ud fra, at man vil kunne komme til et Resultat. Jeg skal derfor tillade mig at trække det af mig stillede Underændringsforslag Nr. 1 tilbage.

Formanden: Underændringsforslag Nr. 1 til Ændringsforslaget i Udvalgets Betænkning er taget tilbage af Forslagsstilleren. Hvis ingen optager det, er det bortfaldet. (Ophold). Det er saaledes bortfaldet.

Lemvigh-Müller: Med Hensyn til det andet Underændringsforslag beklager jeg, at den højtærede Finansminister ikke kan tiltræde dette. Jeg beklager ogsaa, at den ærede Ordfører for Venstre (Jensen [Broby]) ikke paa sit Partis Vegne kan tiltræde dette Underændringsforslag. Det er jo for saa vidt unødigt at komme ind paa en lang Diskussion om denne Sag, da den jo ogsaa blev drøftet i Fjor, men jeg synes dog, at jeg i Anledning af den højtærede Finansministers Udtalelse vil protestere imod, at der er tilvejebragt en kunstig Uro om denne Lov. Jeg synes, det er noget af en Insinuation overfor Restauratørstanden, og jeg tillader mig at protestere mod den Udtalelse. Der er ikke i Restauratørstanden skabt nogen Art af kunstig Uro for at faa denne Lov bort. Jeg beklager, at den højtærede Finansminister ogsaa udtalte, at vi i en uoverskuelig Tid ikke kunde blive af med denne Lov. Jeg beklager det, thi deri ser jeg — trods en Udtalelse fra anden Side om, at Ændringsforslagets § 4, som den er foreslaaet fra Udvalgets Flertals Side, ikke skulde have permanent Karakter — et Udtryk for, at man yderligere slaar fast, at Mening er, at vi ikke skal af med den. Derfor vil jeg anbefale det af mig stillede Underændringsforslag.

Ibsen: Det første Underændringsforslag, som er faldet bort, skal jeg ikke nærmere udtale mig om. Med Hensyn til at gøre Loven permanent vil jeg sige, at jeg er ikke videre glad over det. Det var ikke med synderlig Glæde, jeg i Fjor stemte for denne Lov, men det var, fordi den var tidsbegrænset, og fordi der forelaa Nødvendighed for at skaffe Penge, idet man fra konservativ Side og maaske ogsaa fra mange andre Sider havde den Overbevisning, at de direkte Skatters Bæreevne ikke vilde slaa til. Og maa jeg til det ærede Medlem Hr. Wilmann bemærke, at naar han lige har sagt, at den direkte Skat tager Skatten, hvor Skatte-

evnen er, saa turde det dog være, naar man ser praktisk paa Sagerne og ikke anvender rene Teorier, et stort Spørgsmaal, da den direkte Skat kommer Aaret efter, om der saa er de Penge, der skal til. Men paa den anden Side kan jeg godt se, at den finansielle Situation er en saadan herhjemme, at denne Skat ikke vil kunne undværes nu og neppe heller vil kunne undværes til næste Aar. Jeg vilde derfor meget beklage, om man ikke kunde gøre Skatten gældende for 2 Aar, saaledes at den til den Tid kommende Regering kan tage Stilling dertil. Det turde maaske være lidt vel pessimistisk at tro, at vi stadig skulde blive ved at være i et saadant finansielt Uføre, at denne Skat skulde blive permanent. Jeg indrømmer, at der gennem Revisionsbestemmelsen gives en Mulighed for ogsaa at bringe Skatten, til Ophør, men jeg vilde sætte megen Pris paa, om man ved tredje Behandling kunde faa lagt Skatten saaledes, at det ikke blev til en fast Skat, men at den blev tidsbegrænset, helst til 2 Aar, og jeg vil bede den højtærede Finansminister om til Lovforslagets tredje Behandling at tage dette under den velvilligste Overvejelse. Det kunde dog alligevel være, at det i mange Retninger kunde have sin Betydning. Jeg tror, at den Uro, der kunde skabes om Skatten af den Grund, sikkert ikke vil blive særlig stor. Selv om den gøres til en fast Skat, tror jeg, at Uroen om den vil blive lige saa stor i de første Aar.

Korsgaard: Det eneste Divergenspunkt, der foreligger, er jo dette, om man skal gøre Loven tidsbegrænset eller nøjes med at indføre en Revisionsbestemmelse. Man har fra forskellige Sider bemærket, at jeg paa det konservative Folkepartis Vegne, den Gang Lovforslaget blev vedtaget oprindeligt, som Støtte for at faa Loven tidsbegrænset havde udtalt, at man maatte haabe at kunne komme af med Loven. Jeg udtalte imidlertid mere end dette, idet jeg ogsaa udtalte som Begrundelse for at faa Loven tidsbegrænset, at man derigennem vilde opnaa at se, hvorledes Loven virkede. Og det første Spørgsmaal, der da melder sig, er jo: Hvorledes har den virket overfor dem, der skal betale Skatten? Det turde ogsaa være en Faktor, man i nogen Grad maa regne med. Jeg erkender fuldt vel, at man selvfølgelig skal tage det størst mulige Hensyn til Erhvervene; men helt se bort fra dem, der skal betale, kan man jo heller ikke; og vil man holde sig til dem, kan man jo ikke med Rette sige, at de, der skal betale Skatten, i synderlig Grad har